

een jaar oud, terwijl de oudste de leeftijd van 62 jaar reeds heeft overschreden. Niet alleen hebben wij vrijwel alle leeftijden, maar daarnaast hebben we ook plaats voor beide geslachten: zowel jongens als meisjes, mannen als vrouwen. Het spreekt wel vanzelf, dat de verpleging, verzorging, maar vooral de opvoeding van zo verschillende groepen van zwakzinnigen aan de inrichting bepaalde eisen gaat stellen. Deze eisen betreffen hoofdzakelijk de selectie in groepen. Nuis één van de karakteristika van onze inrichting wel de zeer sterk doorgevoerde selectie. Wij hebben op het ogenblik de beschikking over vijf en dertig verschillende groepen met daarnaast onze aan de inrichting verbonden gezinsverpleging, waarover ik straks nog iets meer wil vertellen. Momenteel zijn in de Stichting, met zijn gezinsverpleging, niet minder dan 1200 patiënten, voor het grootste deel kinderen, gehuisvest.

De selectie van deze kinderen gaat volgens enkele vaste criteria. Uit de aard der zaak wordt bij de kinderen boven de tien jaar rekening gehouden met het geslacht. In de tweede plaats speelt ook de leeftijd een rol. Men plaatst nu eenmaal geen baby bij oude mannen. In de derde plaats is van belang de verstandelijke ontwikkeling en hoewel we niet voelen voor een absolute gelijkmatigheid in de groep, zullen we toch streven naar een verstandelijk niveau dat niet al te zeer uiteen loopt in dezelfde groep. Verder is het karakter ook veel van betekenis; immers wanneer we al te veel lastige klantjes in één groep zouden plaatsen, wordt het wel heel moeilijk voor het daar aanwezige personeel om deze enigszins te beheersen, laat staan nuttig werk te doen. Mijn voorganger, de heer Juch, die een groot deel van zijn energie gegeven heeft aan de organisatie en de opbouw van deze stichting, heeft als criterium voor selectie ook sterk de aandacht gevestigd op de vaardigheid van de kinderen, zo zelfs, dat hij graag kinderen, die dezelfde bezigheid beoefenden, in dezelfde groep plaatste. Tot op dit ogenblik hebben wij deze indeling gevolgd en wij hebben eigenlijk nimmer grote bezwaren gevoeld.

De moeilijkheid komt, wanneer wij moeten uitmaken of een ons ter behandeling gegeven kind eenmaal rijp zal worden voor het vrije maatschappelijke leven, of dat het noodzakelijk zal zijn dat dit kind z'n hele leven in inrichtingsverband zal blijven. Voor de meeste idioten geeft dit uit de aard der zaak geen moeilijkheden.

Ook bij de imbecillen zijn deze problemen niet erg groot. Daarentegen hebben we bij de debielen ons wel heel ernstig af te vragen of hier niet moet worden gestreefd naar het bereiken van een eenvoudige plaats in de maatschappij. Teneinde hierin niet zuiver op het gevoel